Mizah

Körler ve şaşılar arasında hakikatı görenler var!

FIKRALAR

müsamaha

Sinemadan çıkmışlardı. Kadınlardan biri:

— Eyvah! diye haykırdı. Kolyem yok! Çalmışlar!

Arkadaşı:

— Nasıl olur! dedi. Her halde düşürmüş olacaksın. Yoksa boynuna bir el dokunsaydı hiç hissetmez miydin?

Kolyesi çalınan kadın:

— Hissetmesine ettim ama, dedi, kolyemi çalacağını ne bileyim.

İade

Bir salonda beş, on kadın toplanmış, aralarında bulunmayan bir başkasını çekiştiriyorlar, çirkinliğinden bahsediyorlardı.

Biri:

— Zarfın üzerine «İstanbul'un en çirkin kadını» diye yazıp bir mektup göndersem muhakkak onu bulur verirler.

Bir başkası cevap verdi:

— Zannetmem, gönderene iade ederler.

Fennin harikası

Filmin en heyecanlı bir sahnesindeydiler. Arka sıralardan perdedeki öpüşme sahnesini canlandıran bir dudak sesi işitildi.

Öndeki sırada oturan ihtiyar bir kadın başını sallıyarak yanındakinin kulağına fısıldadı:

— Bu sesli film çok harikulâde bir şey doğrusu. Öpüşmenin sesi bile duyuluyor.

Ne güzel de bakmış!

Erkek telâşla odadan içeri girdi:

— Hizmetçi ortada yok, dedi. Her halde kaçmış olacak.

Karısı:

— Eyvah! diye haykırdı. Mantolarım, kürklerim gitti demek. Gardroba baktın mı?

— Baktım tabiî, bakmaz olur muyum! Orada da yok!

Şaşılacak şey

Nurullah Ataç'ın son (ve ilk) kitabından bahsolunuyordu. Gençlerden biri «üstad»ı göklere çıkarmaya başlayınca Yahya Kemal:

— Kendisini tanır mısınız? diye sordu.

— Nasıl tanımam! Gayet iyi ahbabımdır. Çok severim.

Şair şaşırmış gibiydi:

— Çok mu seversiniz? dedi. Hayret! Tanıdığınız halde ha?

Kör ölür

Bizim yokuştaki Türkiye eczahanesinin sahibi Arif Neşet, epeydenberi görmediği bir dostuna rastladı:

— Nerelerden çıktın ayol? dedi. Ben seni öldün zannediyordum!

Arkadaşı şaşırdı:

— Hayırdır inşallah, dedi. Rüyamı gördün?

Arif Neşet gülümsedi:

— Yok canım, dedi, bir kaç gündenberi kime rastlasam hep senin lehinde konuştular da...

Teselli

Hasta, ameliyat salonuna girerken, operatöre:

— Çok heyecanlıyım, Doktor, dedi. Hayatımda ilk defa ameliyat oluyorum.

Doktor:

— Merak etmeyin, dedi. Ben de ayni derecede heyecanlıyım. Bu benim ilk ameliyatım.

Tesirli makale

Ahmet Emin Yalman, bir seyahatten yeni dönmüştü. Çarşaf çarşaf yazdığı başmakalelerinden birini daha kaleme alıyordu. Bir aralık esnedi. Yazı işleri müdürü Con Kemal Mümtaz Faik Fenik'e fısıldadı:

— Galiba, dedi. Makalesinin ilk tesiri kendisinde göründü.

Diktatörün ölümü

Hitler'in falcılara pek meraklı olduğu malûmdur. Bilhassa son senelerde ikide bir, falcılara baş vurur, bir çok şeyleri onlardan öğrenmek isterdi.

Bir gün; falcısına:

— Ben ne gün öleceğim, diye sordu.

Falcı Hitler'in avucuna baktıktan sonra:

— Yahudi bayramında, dedi.

Hitler hiddetle:

— Hangi Yahudi bayramında? Tarihini öğrenmek isterim! diye bağırdı.

Falcı cevap verdi:

— Tarihini bilmiyorum. Öldüğünüz gün bir Yahudi bayramı olacaktır.

Derinlik

Cumhuriyet gazetesinde (Palaz) arkadaşımız Doğan Nadinin odasında toplanmışlardı. İsmi lâzım olmıyan bir şairden bahsedilirken profesör Salih Murat lâfa karıştı:

— Çok derin bir zat!

Dedi. Doğan Nadi evvelâ hayret etti:

— Ne, dedi, derin mi?

Sonra, lâfının altını getirdi:

— Ha, doğru, dedi. Bilirim: İçi bomboştur!

Nasıl olsa...

Üstad Yahya Kemalle Necip Fazıl bir gazinoda, buluşmuşlar, muhtelif mevzular üzerinde münakaşa ediyorlardı.

Bir aralık Yahya Kemal, bir şey söyledi. Necip Fazıl:

— Harikulâde bir fikir, azizim! diye bağırdı. Bu sözü ben söylemiş olmak isterdim!

Yahya Kemal iki öksürük arasında cevap verdi:

— Zarar yok, dedi. Nasıl olsa bir gün söylersin...

Gaf

Genç bir bayan bir toplantıda Reşat Nuri ile tanıştırılmıştı. Heyecanla:

— Demek romancısınız ha? diye sordu. «Çalı Kuşu»nu nasıl bulursunuz?

Reşat Nuri gülümsedi:

— Bilmem vallahi, hiç bir fikrim yok.

— Okumadınız mı?

Reşat Nuri, tevazula cevap verdi:

— Hayır, efendim. Yazdım!

Az, Öz:

Nasılsa unutulmuş!

Milletler arası iş bürosu bir istatistik neşr etmiş. Geçen gün gazetelerde çıktı. Bunda deniyor ki: Hayat pahalılığı Amerikada yüzde 48, İngilterede yüzde 32, İsveçte yüzde 49, Hollandada yüzde 42 nisbetinde artmış.

Bu listenin içinde, Anadolu Ajansı mı çıkardı nedir, Türkiyeyi göremedik. Onu da biz ilâve edelim: Türkiyede, harptan evveline nazaran, hayat pahalılığı yüzde en az 400 artmıştır.

Bir nokta daha var: Bu memleketler arasında Türkiye harba girmeyen bir devlettir! — P.

SAYI: 31 CİLT: 2 Fiatı 15 Kuruştur 7 ŞUBAT 1947

Mizah

Sahibi:
RAMİZ GÖKÇE

ABONE:
Seneliği 750, altı aylığı 375 kuruştur.

Posta Kutusu: 255

o CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI o

BAŞ KÖŞEDEN

Neresini Düzeltelim ?..

o

Eski devrin bir delikanlısı tahsilini yaptığına kani. Babasına caka satmağa kalkmış ve bir dinî bahis üzerinde ukalâ ukalâ konuşmağa başlamış:

— Nuh aleyhisselâm, oğlu İsâ peygamberi Cenâbı rabbilâlemine kurban etmek için yatırmış, keskin bıçağı tam gırtlağına dayayacağı sırada yer yarılmış, melâikei kiramdan Azrail, elinde bir keçiyle ortaya çıkmış ve Nuh peygambere...

Bu kadar katmerli cehalet karşısında babası dayanamamış, oğlunun sözünü kesmiş:

— Çüş be mübarek! demiş. Söylediğinin neresini, nasıl düzelteyim? Bir kere baba; Nuh aleyhisselâm değil, İsmail aleyhisselâmdır. Kesilecek; İsâ peygamber değil, İbrahim peygamberdir. Yer yarılıp keçi çıkmamış, gökten koyun inmiştir. Getiren; Azrail değil, Cebrail'dir!

İç İşleri Bakanı Mecliste bir beyanat verdi. Bunu manâlandırmak icap ederse, milletin gözü gibi sevdiği Mareşal Fevzi Çakmak, ya memleketi karıştırmak istiyen komünistleri himaye etmektedir, veya onların âleti olmuştur.

Tarih karşısında söz söyliyen bir devlet adamı, çok dikkatli olmak mecburiyetindedir. Mareşal gibi, bir memleketin ihtilâl ve inkılâbında birinci derecede rol oynamış ve yarım asrı geçen ömründe tertemiz kalmış bir adam, ceffelkalem damgalanamaz.

Bu beyanat karşısında bütün millet hayrettedir ve umumî kanaat şu merkezdedir ki:

Bu sözleri düzeltmek lâzımdır. Fakat neresinden ve nasıl?:

Mizahçı

Vesikalar bolluğunda:

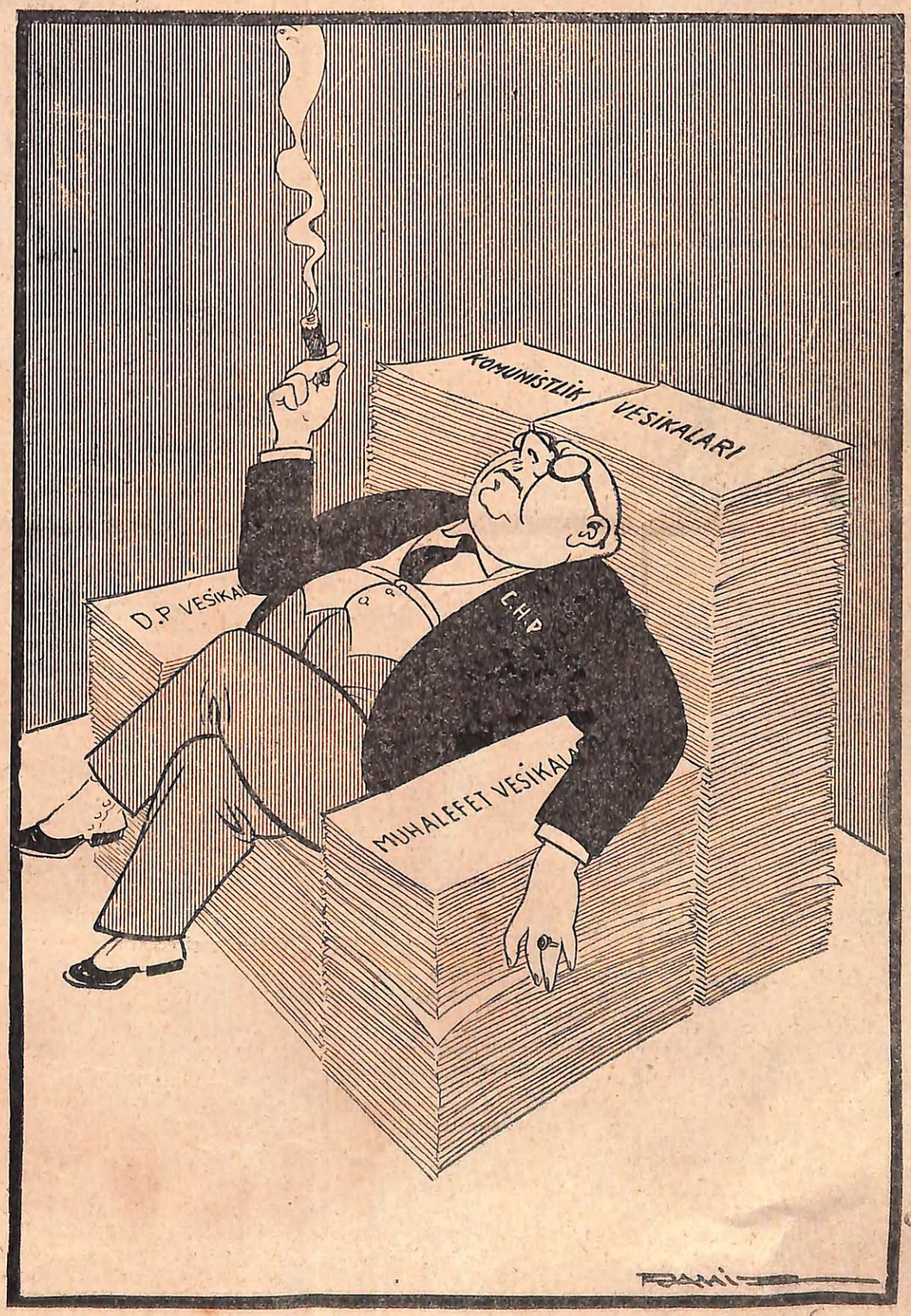

— Nihayet kendime rahat bir yer yapabildim

ZURNADA PEŞREV

Başımıza Gelenler !..

Yazan: **Ertuğrul Şevket**

Anlaşılıyor: Artık devrin tadı kalmadı. Daha dün; çelebi, efendi, gürültüden, patırdıdan hoşlanmaz, korkak derecede çekingen sandığımız bazirgânlar bile çileden çıktı; ateş parçası, kezzap gibi dokunulmaz, yanına sokunulmaz, burnundan kıl aldırmaz bir mahlûk oldu, hepimizi şaşırttı, hayrette bıraktı..

Gazete havadisleri şayet doğruysa, onlar da, tıpkı taşnak Ermenileri gibi, büyük bir vatan kurmak sevdasına düşmüşler ve Türkiyenin bazı kısımlarını Filistine ilhak kararını vermişler.

Hayret ki: hayret!. Musa peygamber zamanındanberi aradıkları, fakat bir türlü bulamadıkları «Arzı mev'ut» demek Türkiyedeymiş! Vay canına! Artık siz, bizim devlet adamlarının, mes'ul mevkilerimizde bulunanların halini bir düşünün.

Çocukluklarında, omuzlarına boş bir çuval vurulmuş Yahudinin:

— Eskiler alayım!

Diye bağırdığını duydukları zaman, arkasından koşarak:

— Sen öl de, ben kalayım!

Diye beddua ettiklerine kimbilir ne kadar sevinirler, ne kadar yerinde bir söz söylediklerine inanırlar? Ama, haksızlar mı? İşte o gün arkalarından koştukları Yahudinin ırkdaşları, bugün kendilerinden, ana vatandan toprak istiyorlar.

Meselâ, şöyle bir nota alıyorlar:

«Diyarbakır, Dersim, Ağrıdağ ve Adana öz be öz Yahudi vatanıdır. Buraları süratle bize verin!»

Notanın altındaki imza şu: «Filistin hükûmeti Başkanı Mordahay»

Gel de kızma, gel de köpürme, hattâ, gel de küfretme!

Bizim eskici, püskücü, hırdavatçı olarak tanıdığımız; bir meteliğin üstüne bin düğüm vuran, iktisadî dehanın en son kertesinde perende atan, elli kişilik içki sofrasına yüz elli gramlık rakı şişesini oturtan bu ırk; kalkıyor, ordular kuruyor, manevralar yapıyor, havaya kurşun sıkıyor, yâni paracıklarına acımıyor, diğer bütün milletler gibi can ve mal israfından çekinmiyor ve harbe, istilâ harplerine hazırlanıyor! Fesübhanallah!

Ya, bu isteklerinde direnirlerse ne olacak? Kalkıp da onlara:

— Buyurun, talepleriniz muvafık görülmüştür, bu topraklar üzerindeki hak iddianız yerindedir; zaten biz de, ne zamandanberi, buraların hakikî varisleri ortaya çıksa da, verseydik diye düşünüyorduk!

Diyecek değiliz a! Evvelâ:

— Olmaz!

ı basacak, sonra da silâha sarılacağız.

O zaman, Yahudi devleti fahimânesi acaba ne yapacak?

İlk kurşunlar sıkılıp, tanklar güldür güldür ilerlemeğe başladığı zaman:

— Şaka be; yapma kuzum! mu diyecekler?

Yoksa, işi hakikaten ciddiye alacaklar, erkânı harbiyei umumiyeleri plânlar yapacak, barikatlar kuracak, tank çukurları kazacak, tayyareler havalandıracak, radyo propagandalarına baş vuracak, beyannameler, tebliği remsîler mi neşredecek?

İş böyle olursa, dünya hakikaten tuhaf, garip, emsaline ender tesadüf edilir bir muharebeye şahit olacak; hiç görmediği, hiç duymadığı sahnelerle karşılaşacak, haberler okuyacak, gülmekle ağlamak arasında tereddütler geçirecektir.

Meselâ, şöyle bir tebliği resmî okuyacak:

«Düşmanın, fişmekân bölgesinde yaptığı büyük taarruz durdurulmuştur.»

İmza: «Başkumandan Salamon».

Şimdi, güler misiniz, ağlar mısınız? Hiç Salamon isminde başkumandan olur da, ateş saçan orduları, hava kuvvetlerini, zırhlı otomobilleri durdurabilir mi?

Rüya gördüğünüzü sanıyor, gözlerinizi tekrar tekrar siliyor ve haberi okuyorsunuz. Evet doğru: Başkumandan Salamon.

Böyle günleri görmektense, görmemek daha iyi.

— Eskiler alayım!

Diye bağıran Mordohay'dan başvekil, sokaklarda zarf, kâğıt satan Salamondan başkumandan çıkan bir devirde yaşamak, ateşten gömlek giymek gibi bir şey..

Sanki onların, koca Büyükadayı batapu ellerine geçirdikleri, sanki bütün Suadiye, bütün Balat, bütün Hasköye kendi mülkleri gibi hükmettikleri kâfi değilmiş de, bir de kalkıyorlar: Topla, tüfekle, ordu ve donanma ile üzerimize ölüm yağdırmak istiyorlar ha?

Sanki iktisadî istilâları kâfi değilmiş gibi, bir de siyasî ve askerî istilâya yelteniyorlar ha?

Hani, bir söz vardır: Kedilerin olmadığı yerde fareler kadılık eder! derler. Eğer bu havadis doğru ve bu işler de bu raddeye geldiyse, bize şöyle bağırmaktan başka yapacak iş kalmıyor:

Ört bi ölem!

BU SENE SITMA MÜCADELESİ TAYYARELERLE YAPILACAK... *(Gazetelerden)*

Pilot — Kurbağalıdere üstüne geldik galiba, sivrisinekler pike yapıyorlar, birer kinin yutalım!

Not: (X) işaretli borunun bir ucu Halkevindedir.

İç Politika alemında:

Kedi — Yetişin, beni yutacaklar!

Komünistler Hakkında...

o o o

Yazan: PALAZ

İç İşleri Bakanının Büyük Millet Meclisindeki meşhur beyanatı matbuatta, bu hafta da, akisler uyandırmakta devam etti. Beyanat beyanat üstüne, makale makale üstüne, fıkra fıkra üstüne, velhasıl bir curcünadır kopuyor. Bizim komünistler Mareşal Fevzi Çakmağı elde etmeğe çalışmışlar, Mareşal bu kafese girmemiş, meclisi terket demişler, etmemiş, derken ortaya meşhur Tevfik Rüştü Aras atılmış, o da Celâl Bayar'ı kandırmıya çalışmış, tabiî muvaffak olamamış, diğer taraftan Şefik Hüsnünün yazıları ele geçirilmiş... Bir Arap saçı ki sormayın gitsin! İşin içinden kolay kolay çıkılacak gibi değil.

Ben, vaziyeti pek iyi kavramışa benziyen, sayın İç İşleri Bakanını bu hususta biraz tenvir etmeyi bir memleket vazifesi sayıyorum. Evvelâ şunu söyliyeyim: **Gerçi sayın Bakan** az ç hayrette kalacak ama, bizde ötedenberi komünistler vardır. Binaenaleyh kendisi Meclis kürsüsünde okuduğu, sözüm ona, vesikalarla ortaya yeni bir şey çıkarmış olmuyor.

Yalnız bizim komünister iki cinstir:

1) Sahici komünistler. 2) Komünist geçinenler, yâni komünizmi bir nevi çiçek gibi, rozet gibi, şakaklardan sarkan favoriler gibi bir züppelik işareti olarak taşıyanlar.

Bunların birincilerini belki İç İşleri Bakanı da tanımaz. Zira onlar pek öyle ortalarda görünmezler. Sağa sola mektup falan yazdıkları yoktur. Kendi köşelerine, hücrelerine çekilmişler, ihtimal asla gelmiyecek olan, bir fırsatı bekler dururlar. Asıl mühimmi diğerleridir. Hani şu esasen komünist olmadıkları halde öyle geçinip, kendilerine bu sayede bir mevki, bir şöhret, hattâ, kimbilir gazete, mecmua falan çıkararak bir servet temine gayret edenler. Bunlardan bir kısmının kısacık «tercümei hal»lerini sayın İç İşleri Bakanına arzedelim:

Zekeriya ve Sabiha Sertel çifti — Bu aile memlekette az bulunur bir «beynelmilel» gruptur. Zekeriya Sertel'in kızkardeşi Amerika'da yerleşmiştir. Bir kızları Londradadır. Diğer bir kızları bir Amerikalı gençle evlidir; ve şurada burada dolaşır. Zekeriya ve Sabiha Sertel çifti son zamana kadar «Tan» matbaasına ortaktılar. Modada mükellef bir villâları vardır. «Tan» daki hisselerini 160 bin liraya sattılar. Böylece, faiz falan hesabı yapmadan, hayatlarının sonuna kadar rahat rahat yaşayacak bir serveti elde ettiler.

Sabahattin Ali — Bizim komünist geçinenlerimizin en tuhaf tipi bu Sabahattin Alidir. Millî Eğitim Bakanlığınca «Bakanlık emrine» alınmış olduğu için kendisine bir nevi emir kulu nazariyle de bakılabilir. Edremitte mi, Ayvalıkta mı nerede bir sürü zeytinlikleri falan vardır. Her mevsim gider. Paracıklarını toplar. Ve İstanbula geldikçe de daima Tokatlıyan Otelinin sıcak odalarında oturur; Ankarada da tabiî daima Karpiçte.

Tevfik Rüştü Aras — Komünist geçinmeğe yeni başladı. Senelerce süren Hariciye Vekilliği sırasında Avrupanın, ve bilhassa, Cemiyeti Akvamdan dolayı İsviçrenin, bütün lüks barlarında, lokantalarında bir sürü koltuk eskitmiştir. O zamanlar 500 İsviçre frangından aşağı konuştunuz mu, mahcup oluyormuş gibi, gülümser ve «bozuk param yok! kardeşim» derdi. (Bu 500 frank bizim para ile 200 liradır) Şimdi, anlaşılan komünist geçinerek, tadı damağında kalan o hayata tekrar kavuşmak arzusundadır.

İşte, dostlar, size bizim komünistlerden bir kaç nümune. İç İşleri Bakanının, neden lüzum gördüğünü kimsenin hâlâ anlıyamadığı meşhur beyanatı bu zevatın mektupları, muhabereleri, yazıları ile dolu. Gazetelerdeki münakaşalar da caba.

Hani köylünün biri ölmüş. Karısı hüngür hüngür ağlar ve döğünürmüş:

— Ah.. Benim kadife donlu kocacığım, seni kimler aldı götürdü?

Adamın biri dayanamamış:

— Hanım, demiş, senin kocanın doğru dürüst bir şalvarı bile yoktu, kadife donu da nereden çıkardın?

Kadın yine ağlamasına devam etmiş:

— Bilirim, bilirim, yoktu ama, zavallı pek özenirdi.

Hükûmetin komünistlere karşı giriştiği mücadele, ayıp değil ya, bize bu hikâyeyi hatırlatıyor...

Ev sahibi – Dolaba konacak bir kanun daha!

Halk ile Halk Partisi

Halk diyor ki, bir türlü şenlenmiyor memleket;
Ne ekende bet kaldı, ne ekinde bereket.

★

Halk Partisi diyor ki, bulup her derde çâre,
Ediyoruz gül gibi memleketi idare.

★ ★

Halk diyor ki, denk oldu kesemizle büdcemiz;
Ayın ilk haftasında çanta, cüzdan tertemiz.

★

Halk Partisi diyor ki, şikâyet eski âdet;
Mâlûmdur ki akçeyle ölçülemez saadet.

★ ★

Halk diyor ki, evsizlik, akçesizlikten beter;
Bir karış arsa bulsam, bir çadır kursam yeter!

★

Halk Partisi diyor ki, ya kimin bu binalar?
Tezgâhlar, fabrikalar, silolar, bombinalar?...

★ ★

Halk diyor ki, tevekkül dile kolay geliyor;
Gömleksize samur kürk biraz alay geliyor.

★

Halk Partisi diyor ki, uzun etme, iyisin;
Çok şükür, bu milletin efendisi, beyisin!

★ ★

Halk diyor ki, beyine emrediyor uşağı;
Uşağının elinde efendinin kuşağı.

★

Halk Partisi diyor ki, kâhya besler bey, paşa;
Biz de senin keyfinin kâhyasıyız... bin yaşa!

Deli Ozan

— Karıcığım, bir az evvel köşeyi saparken karşıma iki kişi çıktı. "Ya paranı, ya canını" dediler. Paraları verdim, postu zor kurtardım.

— Kocacığım, bari o kurtardığın postdan bana bir kürk yap...!

Eski Nükteler:

Susdurmak

Dördüncü Sultan Murad, içkiyi ve tütün kullanmağı men etmşiti. O devrin şairleri, milletin asıl sefaletten kırıldığını acı acı terennüm ediyorlar:

«Duhan-ı ah-ı mazlumanı men eylen hüner oldur.»

diye gizli gizli şiirler kaleme alıyorlardı.

Padişah kıyafet değistiriyor şüpheli kahveleri, izbeleri dolaşıyor, içki kullanana veya tütün içene rastladı mı, hiç acımadan hemen orada katl ediyordu.

Gene bir akşamdı. Bir kahveden içeri girmişti ki, bir adam yüksek sesle konuşuyor; padişaha, vezirlere adam akıllı veriştiriyordu. Bir aralık başını çevirdi, kıyafetini değiştirmiş olmasına rağmen padişahı tanıdı, lafını bitiremedi, sustu.

Dördüncü Sultan Murad, ona hışımla baktı, dişlerini gıcırdata gıcırdata sordu:

— Neye sustun? Konuşsana!

Adam boynunu büktü:

— Neye yarar padişahım, dedi. Nasıl olsa biraz sonra siz beni susturacksınız !

Lânet

Mısır seferine başlanmıştı. Yapılan masraf çok ağır olduğundan hazine adamakıllı boşalmıştı.

Yavuz Sultan Selim, o zamanın usulüne müracaat olunmasını irade etmiş; defterdar da bir Yahudi tüccardan oldukça mühim bir yekûna varan para istikraz etmişti.

Sefer muvaffakıyetle neticelenmiş, Mısır zaptolunmuştu.

Yavuz Sultan Selim bir gün defterdardan bir tezkere aldı. Bunda, kendisinden istikraz yapılan Yahudi tüccarın öldüğü, metrukâtının pek çok olduğu, çocuklarının buna ihtiyacı bulunmadığı bildiriliyor ve şu cihet istizan olunuyordu:

«Borcu varislerine vermemek yerinde olmakla beraber, acaba bıraktığı servetin bir kısmını da müsadere edelim mi?»

Yavuz Sultan Selim, bu tezkerenin başına şu satırları yazdı:

«Müteveffaya rahmet, malına bereket, evlâtlarına âfiyet, gammaza lânet!»

Ölen dost

Geçen günü muharrirler toplanmışlar, hep beraber yemek yıyorlardı.

Bir aralık Ömer Rıza Doğrul etrafına bakındı:

— Allah, Allah yahu! Dedi. Felek gelmemiş. Yoksa ona haber vermediniz mi?

Ziyafeti tertip eden arkadaş atıldı:

— Hiç çağırmaz olur muyuz üstadım? dedi. Fakat...

Sözünü tamamlayamadı, sustu. Ömer Rıza Doğrul:

— E, dedi. Fakat?!

— Bir dostu ölmüş de...

Ercümend Ekrem Talu taaccüple sordu:

— Ay! Feleğin dostu da mı varmış?!

Dikkat

Akşam gazetesi sahibi ve başmuharriri Necmeddin Sadak yeni aldığı cicili bicili otomobiline binmiş, direksiyona geçmiş, Bankalar yokuşunu tırmanıyordu. Arkasından gelen bir taksinin içindeki müşteri, birden heyecana düştü:

— Aman evlad. Öndeki otomobile dikkat et, bir kazaya kurban gitmeyelim.

Şoför Necmeddin Sadağı tanıyordu. Müşterisini teskin etmek istedi:

— Beyhude telaşlanıyorsunuz, dedi. O, otomobilin sahibi şimdiye kadar hiç bir kaza yapmamıştır.

Müşteri cevap verdi:

— Doğru ama, dedi. O, şimdiye kadar başkalarının dikkati yüzünden kaza yapmadı. Onun için sen gene dikkatli davran!

Yedek aksam

Karı koca yeni gelen otomobilleri satan bir mağazaya girdiler. Bir otomobil beğendiler. Erkek mağaza sahibine sordu:

— Bu otomobilin yedek aksamı var mı?

Dükkân sahibi:

— Var efendım ,dedi. Emreder misiniz?

Az sonra karı kocaya bir çift koltuk değnegiyle bir paket pamuk uzattılar...

Rekor

Genç bir profesörümüzden bahsediliyordu. Sadrettin Celâl Anten:

— İlmin derinliklerine bu derece dalmış bir insan görmedim, diyordu.

Salih Zeki başını salladı:

— Evet, dedi, bilhassa bu kadar derinlere daldıktan sonra bu derece kupkuru çıkan kimseyi hiç görmedim.

Yeni Ressam — Çok eski bir modelsiniz.
Model — Neden ?
Yeni Ressam — Vücudunuzda hiç bir yenilik yok!

— ŞİVE MEKTEBİ —

III.

Yazan: **Ercümend Ekrem Talu**

İ. Galip Arcan'ın (Şive mektebi) gün geçtikçe, içeride dışarıda müthiş rağbet kazanmaktadır. Sağdan soldan vukubulan müracaatleri karşılamak zorlaştığından üstat ancak talebesini randevu üzerine ve belli saatlerde kabul ediyor. O gün saat 14,35 de nöbet Bay Abdullah El - Acûrî'nindir. Tam o saatte uşak gelir, haber verir.

— Beem! Bi hacıbuba seni soriy.

— Nerede?

— Ahan! Gapı dibinde eğleniy.

— Getir.

Hacı Abdullah El - Acûrî girer. Başında iğreti gibi duran bir şapka ; çehre karayağız, iki elinin orta ve adsız parmaklarında birer irice yüzük. Sağ yanağının orta yerinde okunmaz bir mührü andıran kocaman bir Halep çıbanı yeri. Gözlerinin biri Galib'e bakıyorken, öteki de yan duvarda sanki bir noktayı dikiz ediyor. Odanın ortasına gelir gelmez, yerden temennâyı basar.

— Essalâmu aleyk ya havâge!

— Buyrun.. buyrun monşer bey. (Yer gösterir) İsminiz.. neydi?

— Al - Hâg Abdalla Al - Agurî.

— Acayip! Kartınızda başka türlü yazılı.

— Na gibî, afandım?

— Ayva!

— Ne ayvası? Ayva ile acur arasında münasebet görmiyorum.

— Lâ'! Abadan yok.

— Abadan mı yok? Evet, mecliste yok ama. nerelerde var? Dil Fakültesinde.. Siyasal Bilgiler Okulunda.. Hukukta..

Hacı Abdullah, üstadın bu sözlerinden bir şey anlamaz; sade bön bön dinler..

— Estağfurullah!

— Bir şey değil.

— Saniyorum ifham edemedim. Ayva lisan - ı arabda demek "avat".

— E..vet.

— Ayva!

— (Kendi kendine) Herif boyuna ayva sayıklıyor.. eski Güneş Kulübünden midir, nedir? (Hacıya) Efendim vaktimiz dar, mâlûmu ihsanınız.. Emir buyrun.

— Afandım.. bani Turkşasî şok buzuk. Soyladılar sizin madrasa..

— Medrese değil, mektep, efendim!

— Lâ mektep.. medrese. Mektep arapşada ismi makan: yazıhâna.

— Öyle olsun, efendim. Devam buyrun. Demek, şivenizi düzelttirmek istiyorsunuz.

Hacı, koltuğun üzerinde kalkıp tekrar oturur.

— Yahyâ Galib!.

— Yanlış, efendim. Bendeniz İ. Galibim. Yahyâ Galip Kırşehir mebusuydu, sizlere ömür vefat etti. Kendisi tahta sakallı idi. Dikkat buyurulursa benim bıyıklarım dahi yoktur. Ya, efendim.. böyle işte! Ebyak mâfiş!. Hi..hi..hi.

— Yahya demek şok yaşa. Ben şok yaşa soyledi siz işun.

— Öyle mi?! Sağ olun efendim. Arapçam kıt ta, kusura bakmayın. (Kısacık bir ara verdikten sonra) Evet, ne diyorduk?

— Sen benim yanlışlar bana gösterijek..

— Hatayi mutlaka düzeltiriz.

Hacı ayağa kalkar Galibin tâ yanına sokulur:

— Garşak söyliyor sen?

Galip anlamaz, cevap verir:

— Tabiî, efendim! Biz neler düzelttik.

— Hatay duzelejek?

— Şüphesiz.

— Siz Hatay bize geri verejek?. Sahîh!

Üstad birdenbire sui tefehhümü çakar, kendine gelir..

— Hayır, hayı-ı-ır, El - Acûri efendi, dostum? Bilâkis, sizi daha birçok hatadan kurtaracağım. Vermek değil, üste alacağım belki.

— Ua minalgaraip!

— Öyle, ya!

— Va lâkin o vakit ki hepsi sen alacak, beni foyasi kıpkızıl ortada şıkajak...

— Benim de derdim o zaten. Kızılın meydana çıksın da elâleme ibret olsun. Sonra..

— Sonra?!

— Sonra dost olacağız.

— Ya, Gâlib bey!

— Buyur.

— Sen şok farasetli.. sen şok şey biliyor.

— Acizâne.

— Bana senin karşida, bes artık mutekellim olmam.

— Neden?

— Auualâ benim dil duzelejek, sonra ben gelejek tekrâr dost muhabbet edejek.

— Aferin! Doğrusu da odur.

Hacı kalkar, kapıya doğru yönelir.

— Barıkallah!

— Maasselâme yâ Hagi bâbâ!

Hacı çıkar, Galib arkasından kendi kendine söylenir:

— En güzel dersi galiba bugün buna vermiş olduk..

Suriye'liler Türk Sancak'a Girmek İstiyorlarmış:

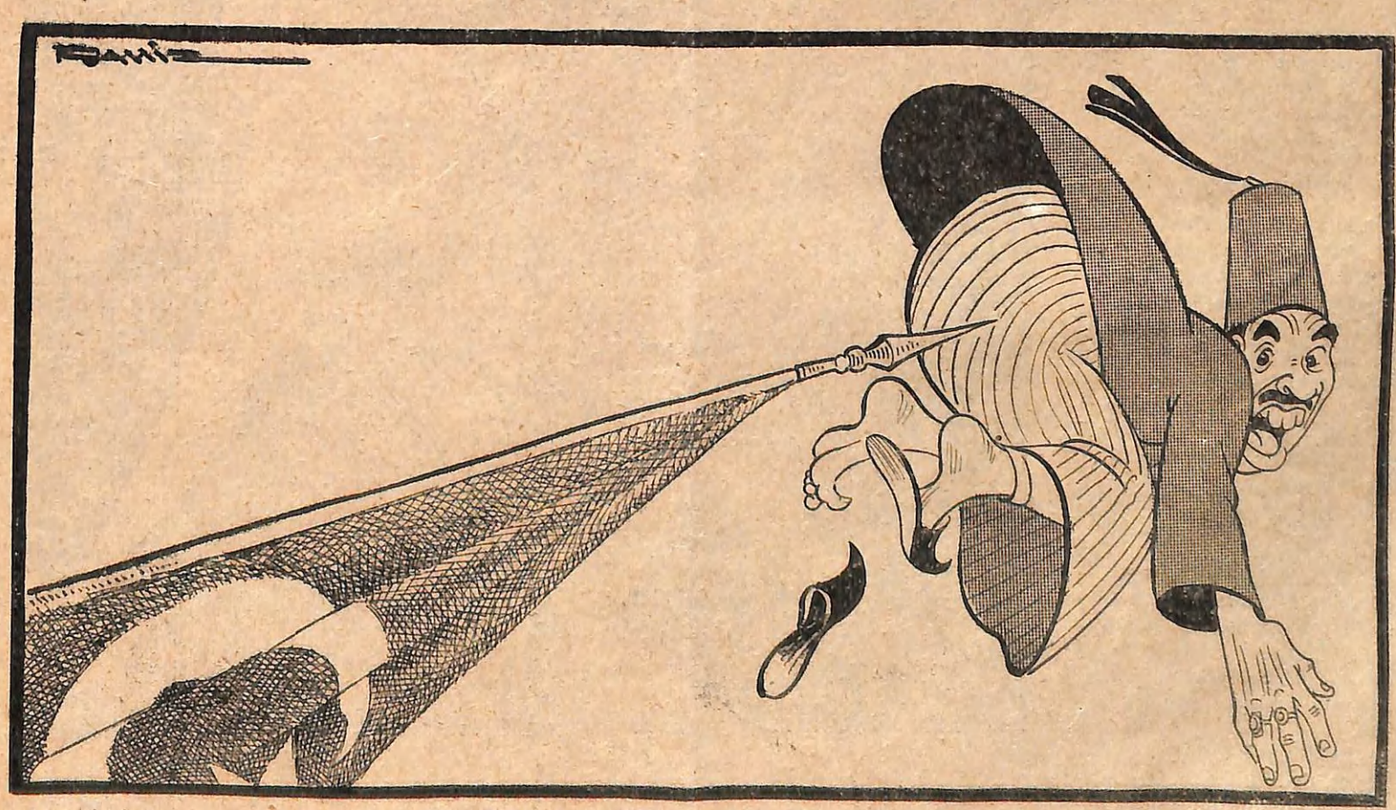

Suriye'li — Ayvah, biz Sancağa girmeden, galiba Sancak bize girecek!

Çömezin Röportajları:

31

V.

Kendine Meslek Seçiyor...

Çizen: RAMİZ

Hacıağa olamam: Yolunacak tarafım yok!

Avcı olamam: Bir çokları gibi hangi kuşun eti yeneceğini ben de bilmem!

Bekçi olamam: Düdük öttürüp hırsızların kaçmasına sebep olamam!

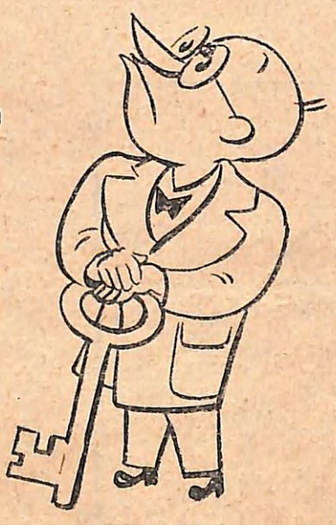

Ev sahibi olamam: Demir anahtarı pırlanta diye satamam!

Terzi olamam: Giydireceğim diye herkesi soymak işime gelmez!

Veznedar olamam: Ne olur ne olmaz kara günümde belki elime ak akçe geçer!

Eczacı olamam: Politikacılar dururken ben hapı yutturamam.

Manav olamam: Armut seçmesini bilmem!

Nikâh memuru olamam: Yüreğim yufkadır kimseye kıyamam!

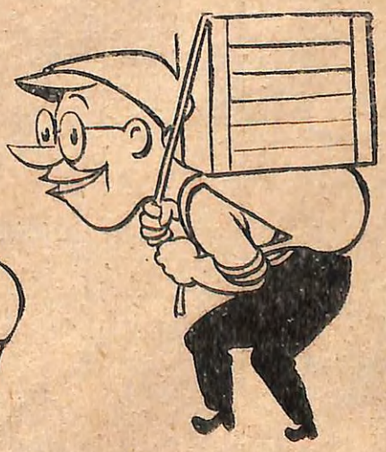

Hamal olamam: Beni hayat yükü altında ezilmiş bir zavallı zannederler!

Hikâye

Geri Gelen Koca

Yazan:
ÇALÇENE

Şermin, arkadaşının oturduğu odaya bir rüzgâr gibi girdi. Gözleri şişmiş, kıpkırmızı olmuştu.

Nadire ona hayretle baktı:

— Ne oldun, dedi. Ağladın mı?

Şermin elleriyle yüzünü kapadı, bir hıçkırıkla sarsıldı, arkadaşının kucağına atıldı:

— Mahvoldum, dedi. Bittim artık.

— Ne oldun ayol?

O, sarsıla sarsıla ağlıyor, hıçkırıklarla sanki boğuluyor, lâkırdı söyleyemiyordu.

Nadire, şaşkına dönmüştü. Çocuklukları beraber geçen Şermini şimdiye kadar hiç böyle görmemişti. Ağlamasının sebebini bilmediği için de onu teselli edecek bir söz söyleyemiyor, sadece:

— Canım çocukluğu bırak. Derdin neyse onu anlat da bir çaresine bakalım..

Diyebiliyordu.

Şermin, iki hıçkırık arasında:

— Derdimin çaresi bulunmaz, dedi. Beni bundan sonra ancak ölüm kurtarabilir!

— Bırak canım bu lâfları. Sen, başına gelen ne ise onu anlat!

Demek mecburiyetinde kaldı.

Şermin, nihayet başını kaldırdı:

— Boğulacağım, dedi. Bana bir yudum su ver de, sana olanları anlatayım.

Suyu içti, derin bir «oh» çekti, sonra, dertli dertli anlatmağa başladı:

— Kocam Kerim...

Nadire, birden onun sözünü kesti, çığlığa benzer bir sesle:

— Yoksa, dedi. Ona bir şey mi oldu? Hastalandı mı? Yoksa...

Şermin, anî bir öfke ile:

— Keşke, dedi. Senin aklına gelen onun başına gelseydi. Keşke ölseydi de, bugünleri bana göstermeseydi.

Nadirenin merakı arttıkça artmıştı:

— Söyle Allah aşkına! dedi. Meraktan çatlıyacağım, ne oldu?

Şermin, önü düğmeli elbisesinin yakasını açtı, çantasından çıkardığı küçük ipekli mendiliyle boynunu sildi:

— Kardeşim...

Diye söze başladı.

— Biliyorsun, biz Kerimle senelerce sevişerek evlendik. O, evlilik hayatımızda hiç bir zaman uslu durmadı. Ama, ben her şeye, her şeye göz yumdum. Ne yapayım? Onu seviyordum. Kendi kendime: «Bir gün olur, diyordum. Uslanır elbet. Daha gençtir.» Fakat, o, uslanacağı yerde azdıkça, azdı; nihayet bu herzeyi de yedi. Artık her şey bitti...

Nadire, öğrenmek istediğini bir türlü öğrenemiyor, âdeta yerinde duramıyordu. Çünkü, onun da Kerimden canı yanmıştı. Bu, yakışıklı ve cür'etkâr arkadaş kocası, daha ilk tanışdıkları gün, kulağına eğilmiş, ondan pervasızca randevu istemişti.

Şermin, ipek mendiliyle gözlerini kuruladı ve sözlerine devam etti:

— İki ay kadar evvel, dedi. Bir Rum hizmetçi almıştık ya...

Nadirenin yüreği birden hopladı:

— Sakın, dedi. Bu sefer de onunla mı?

— Hem de nasıl...

Nadire, arkadaşının yüzüne sitemli sitemli baktı:

— Şermin, dedi. Sana bir şey söyliyeceğim ama, sakın darılma, çok ihtiyatsız, çok dikkatsiz, çok vurdum duymaz bir kadınsın. Hiç o kadar güzel, o kadar kıvrak, o kadar genç bir kız eve hizmetçi olarak alınır mıydı? Bari kocanın huyunu bilemesen neyse. Ben, onu daha görür görmez hükmümü vermiş: «Vah Şermincik vah! demiştim. Kendi başına belâyı, kendi ellerinle sardın. Hak yardımcın olsun!»

Erkek — Kömür gibi saçlarını niçin plâtine benzettin?
Kadın — Kömür buhranı varmış, başıma üşüşürler diye korktum!

Şermin:

— Ne yapayım? Kardeşim, dedi. Bu kızı bana, komşumuz Mefharet hanım gönderdi. Hizmetçisiz olduğumu biliyordu. Vakıâ, kızı görür görmez midem bulanmadı değil ama, elden ne gelir? Onu almıyayım da elâleme rezil mi olayım? Arkamdan: «Bak, hizmetçi parçasını güzel buldu da kocasından kıskandı» mı, dedirteyim? Kendi kendime şöyle düşündüm: «Kızı, bir iki hafta çalıştırır, sonra bir işe yaramıyor diye yol veririm.» Fakat, gel gör ki: evdeki hesap çarşıya uymadı.

— E, ne oldu?

Şermin, yanındaki cıgara iskemlesinin üzerinde duran bardaktan bir yudum su daha içti, sözlerine devam etti:

— Baktım, daha ilk akşamdan itibaren bizim Kerimin gözleri kıza kayıp duruyor. Beşinci günü mırıldanmağa başladım: «Bu kız, işime yaramıyor» diye. Fakat Kerim, kesti, attı: «Daha acemidir. Sana, eve alışamadı. Aradan biraz geçsin, bak görürsün, ne ateş parçası olur.» Çaresiz, Kerimin sözlerini dinlemek icap etti. Etti ama, Kerimin de bir benim yanımda kızın koynuna girmediği kaldı. Nihayet dayanamadım. Evvelki akşamı: «Ben, bu kızı kovacağım!» diye dayattım. Kerim de öfkelendi: «Böyle bir şey yapacak olursan, işler fenaya varır!» diye bir ultimatom verdi. Ben, bu lâfa pek kulak asmadım. Ertesi günü, o sokağa çıkar çıkmaz, hizmetçi kızı dehledim. Akşama Kerim geldi: «Hani kız?» diye sordu. Koğduğumu söyleyince, ağzını açıp bir lâf etmedi, yalnız suratını bir karış astı.

Birden gözlerinden yaşlar boşandı, tekrar hıçkırıklarla sarsılmağa başladı, kesik kelimelerle:

— Dün akşam da, dedi. Eve gelmedi. Böyle yaptığı, habersiz dışarıda kaldığı vaki değildi. Bugün yazıhanesine telefon ettim:

Ağız

Bundan bir müddet evvel vefat eden şehir meclisi âzasından Adalı Avni, çok nüktedan, sırası geldi mi lâfını esirgemez bir adamdı.

Tek partiyle idare edildiğimiz günlerin birinde Adalı Avni, bir kaç arkadaşiyle beraber Sirkeciden otomobile bindi ve şoföre şu emri verdi:

— Çek oğlum, Taksime!

Otomobil Taksime geldiği zaman durdu, kapının yanında oturan Adalı Avni, tokmağı zorladı, aşağı yukarı çekiştirdi. Kapı bir türlü açılmıyordu.

Adalı Avni şoföre seslendi:

— Evlâdım bu mebus ağzı mı ki bir türlü açılmıyor?.

Soğuk

Son bir haftadır İstanbulu bir soğuk dalgası kasıp kavuruyordu. Yolda İranlı kahveciye rastlamıştı.

— Bu ne soğuk, değil mi? dedi.

Tahranî dudak büktü:

— Bu da bir şey mi dedi. Bizim memlekette öyle soğuk olur ki hiç kar yağmaz?

Suali soran:

— Neden? dedi.

— Neden olacak! Bulutlar gökyüzünde iken donar da asılı kalırlar.

Çare

Üstad Nalbandoğlu Hıfzıya bir arkadaşı rastgelmişti:

— Öyle bir derdim var ki, dedi. Sorma. Sabahları kalkınca başım dönüyor. Yarım saat sonra geçiyor. Acaba ne yapsam?

Nalbandoğlu Hıfzı gülümsedi:

— Kolayı var, dedi. Yarım saat sonra yataktan kalk!

Dalgın dediğin böyle olur!

Persefon şairi üstad Salih Zeki Aktay, bir arkadaşına rastladı, dert yanmağa başladı:

— Galiba, dedi, ihtiyarladım artık. Şemsiyemi kaybetmişim.

Arkadaşı üzüldü:

— Ya, vah, vah! dedi. Acaba nerede kaybettin? Farkına ne zaman vardın?

Üstad, dalgın dalgın cevap verdi:

— Yağmur dinmişti, dedi. Şemsiyeyi kapamak istemiştim de!.

Vasiyet

Nizameddin Nazif — Allah gecinden versin — ölecek olursa yapılmasını istediği bazı şeyler hakkında dostlarına vasiyette bulunuyordu. Bu arada:

— Unutmayın, dedi: Beni mezarıma yüzükoyun gömeceksiniz.

Etraftakiler:

— Neden, üstad? diye sordular?

O, gürledi:

— Çok geçmeden dünyanın altı üstüne gelecek de ondan.

Üçüncü defa basılmış olan

Hacıağalar Albümü

pek az kalmıştır. Bir daha da basılmayacaktır.

Taşra müşterilerimizin çok acele sipariş vermelerini rica ederiz.

Ayrıca

KADINLAR ALBÜMÜ ile TOMBUL TEYZE ALBÜMÜ de bitmek üzeredir. Bu nefis Albümleri almadınızsa acele ediniz.

Felek lütufkâr mı?

Birinci Sultan Ahmedin imamı ve hocası olan Mustafa Efendinin iki oğlu vardı. Hocazade Mesut ve Ali Efendiler.

Bunlar ilmiye mesleğine intisap etmişler ve rütbelerinin yükseltilmesi için Şeyhülislâm Yahya Efendiyi tacize başlamışlardı. Bir gün Ali Efendi, kardeşinin kendisinden daha büyük bir rütbeye kavuştuğunu duyunca hemen annesine koştu:

— Eğer, dedi. Benim rütbem Mesuttan küçük kalacak olursa, onu mutlaka öldürürüm!

Kadıncağız telâşa düştü, hemen Şeyhülislâm Yahya Efendinin huzuruna çıktı:

— Aman efendim, dedi. Aliye de biraderinin rütbesinden ihsan buyurun. Yoksa, Mesudu öldürecek.

Bu ailenin, durmadan kendisini rahatsız etmesinden sinirlenen koca Şeyhülislâm nihayet dayanamadı:

— Bre kadın, dedi. Ali keşke söylediğini yapsa. O zaman, onu da öldürürler. İki evlâdın, birbirleri yüzünden öldükleri için, sen de kahırlanır, kederinden ölürsün. Fakat felek o kadar lûtufkâr değildir ki, üçünüzü de öldürsün de bizi elinizden kurtarsın!

Siyasi münakaşa

Harpten bir hafta kadar evvel, iki diktatör buluşmuşlar, aralarında bir anlaşma yapmışlardı. Bu anlaşmaya göre, diktatörlerden biri ötekine komşularının toprağını bol keseden peşkeş çekmiş, öteki de buna karşılık onun topraklarına tecavüz etmemeyi vadetmişti.

Ayrılırlarken bir tanesi, ötekinin piposuna yapıştı:

— Bunu hediye olarak bana vermez misiniz?

— İmkânsız.

— Ne olur, canım. Bir yadigârınız olur. Israr ediyorum!

O zamana kadar pek cömert davranan öteki diktatör, piposunu hızla çekerek cevap verdi:

— Veremem, çünkü bu benim!

Bilâkis!

Barodaki gürültülü bir toplantıda iki avukat birbirlerine ağır sözler söylemişlerdi. Toplantının sonunda İrfan Emin bunları barıştırmak istedi, zorla ikisini de el ele tutuşturdu.

Avukatlardan biri:

— Elinizi, bir insan olmanız sıfatiyle sıkabilirim, dedi. Fakat sizi avukat kabul etmiyorum.

Öteki cevap verdi:

— Ben bilâkis!.

Dün, oraya da hiç uğramamış. Demek: «İşler fenaya varır!»dan maksadı buymuş. Hizmetçiyi seviyormuş. Mutlaka, ona bir ev tuttu. Beraber yaşamağa başladılar. Mutlaka benden ayrılacaktır. Saadetim, her şeyim mahvoldu. Artık ben yaşayamam..

Şermin bir hıçkırık sağnağiyle sarsılıyor; Nadire, onu mu, yoksa kendisini mi teselli etmek lâzım geldiğini bir türlü kestiremiyor, sanki arkadaşına acımış gibi bir tavır takınıyor, o da, kirpiklerinde toplanan yaşları silmeğe başlıyordu.

Birden kapı çalındı. İçeriye nefes nefese Şerminin annesi girdi:

— Allah müstahakını versin kız! diye bağırdı. Dündenberi hepimizi deli, divaneye çevirdin. Al haberini!

Diye, ona bir telgraf uzattı. Şermin, heyecanla telgrafı kaptı, okumağa başladı: «Âni bir işim çıktı. Yalovaya gittim. Bu akşam eve gelemiyeceğim. Kerim.»

Annesi:

— Her halde, dedi. Telgraf postada gecikmiş olacak. Fakat, bu...

Şermin, birden onun sözünü kesti:

— Adam sen de anne, dedi. Zaten, hangi cehenneme gidecekti. Ben asıl sizin üzülmenize kızıyordum. Keşke, bir yere defolsa da, ben de rahata kavuşsam!

Sevgili Okurlarımıza:

Aldığımız bir çok mektuplarda, tamamlanan ilk koleksiyonumuzun ciltlenip ciltlenmediği sorulmaktadır.

İsviçre'ye ısmarladığımız bezler henüz gelmediği için ciltlerimizi yaptıramamış bulunuyoruz. Bezlerimiz geldiği zaman okurlarımızı haberdar edeceğiz.

Sahibi ve yazı işleri Müd. idare eden RAMİZ GÖKÇE

Basıldığı yer: FULHAN MATBAASI — İstanbul

TOMBUL TEYZE

Sporcu — Bayım, ben de kayak sporu için şu dağa çıkacağım; hangi yoldan çıkayım?
Sıska Dayı — Arkadaş, kendi yoluna git; bu gördüğün dağ değil, bizim refika!

T.T POSTASI

Bakırköy: Niyazi Ağvalı

S — Muhterem Sıska Dayı: İyi kocanın karısı kurna başında belli olurmuş, fakat sizin iyiliğiniz Teyzemizi kurna başında görmeden de belli oluyor. Merak ettik iyi kadının kocası nerede belli olur acaba?

C — Karısının mezarının başında!

Ankaradan: Meral Dikmen

S — Teyzemizi geçen hafta bir az zayıflamış bulduk, acaba bir üzüntüleri mi var, yoksa rejime mi başladılar?

C — Belki kaynana olmak yüreğinin yağını eritmeğe başlamıştır!